

Анна Маліцька

Наснися мені в піснях...

Татуїн

Збігає життя, мов шлях у пісках Татуїна.
У двадцять заляк я. І досі не бачив моря.
Я чув: на небі про нього лише говорять.
Коли там надвечір у хмарах стихають міні,

Коли в висоті засинають аероплани.
І я засинаю із ними. І сню тобою:
Як у вишневому вітрі стоїш над водою.
І мій час збігає. А твій – ніби лине плавно,

Пинить прибій, гойдає на хвилях сонце,
Я під двома народився – й життя коротше,
Пісок, що губи та галій рядків порошок,
Розлиті у венах спека, чорнила й стронцій.

Я знаю любов лиш у тому, чого не бачу.
Я ніби сліпий, що розпалює вірно ватри,
Чи смертник, що небо шукає за ніч до страти.
І час безупинний торкається ніг. Одначе

Наснися мені в піснях перелітної зграї
І моря мені принеси, хоч би трохи моря.
На небі всі сплять. Загасли давно розмови.
На Татуїні вода. І вона вже колін сягає.

Пісок

Над берегом, де хвиль холодний подих,
Ми споглядали стіни помежів'я
Людських світів, навіки нездоланих,
Й розсіянно пісок перебирали,
Новий ландшафт виводячи долонню.
Чим був колись він – храмом чи базаром,
Червоним шовком чи волоссям чорним,
Чи каменем, з якого склали місто,
Що нині бігло шепотом з-під пальців?
Торкання рук і плин цивілізацій
Обидва незначні, але до схилю
Торкайся їх. Бо потім прийдуть інші
Долонь моїх пісок перебирати
А з ними – все, що з нами й поміж нами,
Шовки, каміння, храми і базари,
І подих твій, і берег цей, і море.

Дитя полинове

Дитя полинове, тобі ще навчитись любові,
вигріти скалки зі свого серця
сонячним нашим спадком.
Ген відлітає зима над втомленою юрбою,
і небо стає, як перші обійми,
і все зачинає спочатку,

загоює рани, згладжує злі розбіжності.
Так склеювались з уламків
по війнах сім'ї й оселі.
Дитя полинове, тобі ще пізнати ніжності,
встромити шаблю власного гніву
в духмяну родючу землю.

Хай вона проросте, зацвіте на весну ліщиною,
у якій співочі безстрашні
птахи звиватимуть гнізда.
Обирати життя по зимі значить взимку – лишитися,
бо тепер твої ці обійми неба,
твое – це суворе місто,

Якому вже вдосталь чорного, вдосталь лютого.
Яке ми гріли малими серцями,
ховали у жовтім пір'ї.
Твої – ці біль і любов, ці усмішки й ніжність,
і вільна пекуча вірність,
Дитя полинове, дитя золоте, дитя наше любе...

